

Kinek a problémája?

Az első keresztény századok egyház-Atyái prédikációit és a középkor szentjeinek írásait átszövi az a gondolat, hogy az ember legnagyobb problémája a bűn. Elsősorban nem mások bűneivel foglalkoznak, hanem személyes tapasztalatokról beszélnek, bűnösnek tartják magukat Isten előtt. Nagy önismeret, őszinteség és alázat kell ahhoz, hogy valaki beismerje bűnösségét, és alázat szükséges ahhoz is, hogy valaki ki tudja mondani a bocsánatkérő szavakat. Amikor a régi idők igehirdetői a bűnt az ember legnagyobb problémájának nevezik, akkor nem másokban akarnak bűntudatot ébreszteni, hanem önmagukban tudatosítják a bűnt és magukat indítják bűnbánatra.

Napjainkban sok emberből hiányzik a bűntudat. Egészen nyilvánvalóan bűnös cselekedeteket sem tartanak bűnnek vagy saját bűneik miatt is inkább másokat hibáztatnak. Jó volna őket segíteni abban, hogy legyen bűntudatuk és problémát jelentsen számukra a bűn. Mi a

szándékom e gondolatokkal? Nem bűntudatot akarok ébreszteni. Mert nem bűntudatot kell ébreszteni kívülről a másik emberben, hanem öneki kell eljutnia arra a lelki szintre, hogy érezze felelősségét és tudatában legyen bűnösségének. És ha valakiben felébred a helyes bűntudat, akkor ne essen kétségbe, hanem gondoljon Isten irgalmára! **A bűnőtől való szabadulás és a lelki megtisztulás lehetőségét Isten mindenkinek felkínálja, örömmel bocsát meg nekünk.**

Miért van az, hogy Isten ennyire irgalmas? Miért van az, hogy akárhányszor is megbántjuk őt bűneinkkel, ő mindig megbocsát? Miért ennyire türelmes hozzánk? Talán azért, mert a bűn Isten problémája. Isten akkor is problémának tekinti az ember bűnét, ha az ember nem tekinti annak és könnyedén átsiklik felette. A bűnbeeséstől, Ádám és Éva cselekedetétől kezdve Isten megoldást keres a bűn problémájára, mert az elszakítja őt legfontosabb teremtményétől, az embertől, akit szeret.

Tartsatok bűnbánatot!

Az ember rossz cselekedeteit az igaz és szent Istenhez való viszonyában nevezhetjük bűnnek.

Ha nem ismerem el Isten létezését vagy nincs kapcsolatom vele, akkor könnyedén kimondom, hogy nincs bűnöm. Sokak hitetlenségének hátterében talán ez a gondolat húzódik meg. Mások azért nem akarják elismerni bűnösségüket, mert nem ismerik a bűntől való szabadulás lehetőségét, Isten végtelen irgalmát. Ahogyan a bűn csak az ember és Isten viszonylatában értelmezhető, ugyanúgy a bűntől való megszabadulás is: önmagunkat nem tudjuk felmenteni a bűn alól, Isten az, aki megbocsát, azaz eltörli azt. Jézus figyelmeztetése kortársainak és nekünk is szól: „Ha nem tartotok bűnbánatot, elvesztek ti is mindnyájan.”

Irgalmad nagyobb a bűnnél

Urunk, irgalmas Atyánk! Súlyos teherként nehezedik ránk a tudat, hogy felelősek vagyunk tetteinkért, és bűneinkért vállalunk kell a következményeket.

Az idők teljességében elküldted Fiadat, aki önfeláldozásával, szenvedésével és halálával megszerzi az ember számára a megváltást, a veled való kiengesztelődést.

Bűntudatra ébredve jogosan tartunk az isteni ítélettől. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy te irgalmas vagy és kész vagy a megbocsátásra. Istenem, a te tekintetedből nem elítélés, hanem megbocsátás sugárzik. Bizalommal sietek feléd, mert nálad rátalálok az irgalmas szeretetre. Hiszem, hogy irgalmad nagyobb az én bűneimnél. Irgalmazz nekem, Istenem!

Nagyböjt 3.
vasárnapja

Kiv 3,1-8a.13-15
1Kor 10,1-6.10-12
Lk 13,1-9

Hétfő

2Kir 5,1-15a
Lk 4,24-30

Kedd

Dán 3,25.34-43
Mt 18,21-35

Szerda

MTörv 4,1.5-9
Mt 5,17-19

Csütörtök

Jer 7,23-28
Lk 11,14-23

Péntek

Oz 14,2-10
Mk 12,28b-34

Szombat

Oz 6,1-6
Lk 18,9-14

Nagyböjt 4.
vasárnapja

Józs 5,9a.10-12
2Kor 5,17-21
Lk 15,1-3.11-32